

(A honpolgári eskü.) A mai posztával ezt a levelet kaptuk: Ki látta már a honpolgári eskületét aktusát? A ki nem látta, ne is nézze meg soha, mert egy szép illuziójának rombadőlésével fizetné meg kíváncsiságát. Mindenki bizonyára így gondolkozik:

— Ah, milyen szép, mily lélekemelő lehet az eskü aktus, a melyen az idegen nemzet szülötte a magyar hazaszeretet oltáránál a legszentebb fogadalmat leteszi.

Még egy pár nappal ezelőtt én is így gondoltam ezt. Fájdalom, a valóság alaposan kiábrándított naiv hitemből. Én a minap tettem le a honpolgári esküt, tehát alaposan ismerem minden részletét. Már hetekkel előbb készültem a nagy eseményre. Új ruhát, új cipőt vásároltam, finom kalapot, divatos gallért és nyakkendőt, — szóval nem kíméltem áldozatot, hogy az ünnepe fényét elegáns megjelenéssel növeljem. Megismerkedtem azokkal a honpolgárjelöltekkel, a kiknek eskületétele az enyémmel egy napra volt kitézve. Ezekkel állandó összeköttetésbe léptem s konstatáltam, hogy ők is lázasan készülődnek. Boldogok voltunk a tudatban, hogy életünknek eme forduló pontját a magunk részéről is méltóképpen emlékezetessé fogjuk tenni. Hogy célunkat minél fokozottabb mértékben elérhessük, egyikünk felesége javára életbiztosítást kötött, másikunk gyermeke nevére pénzt helyezett el; szóval, ki-ki körülményeihez képes családjáról is gondoskodott és e gondoskodást mindenikünk a nagy nappal hozta összeköttetésbe, hogy ez a nap az utódok előtt is emlékezetes maradjon. Mi pedig nap-nap után áhitattal gondoltunk a dicső pillanatra. Végre itt volt. Feleségem, sőt anyósom is könyező szemmel borult karjamba s én éreztem, hogy fontos esemény előtt állok. Nem is konflison, hanem kétfogatu fiákeron hajtottam a városházára. Társaim már mind ott voltak, valamennyien talpig feketében, mint én. Szépen sorba állottunk a teremben, áhitatos csönd volt, mikor a polgármester ur s utána még egy ur belépett. A templomi némaságban csak szívünk dobogását hallottuk... És ekkor mi történt?... Az a másik ur roppant gyorsasággal eldarált valami esküformát, úgy hogy alig voltunk képesek utána mondani s a végén a polgármester ur azt mondta:

— Kész.

Egyikünk-másikunk abban a hitben, hogy ez is a parádéhoz tartozik, ezt is szépen utána szavalta. Zavarunkból csak az

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

352.08

Szerző

Cím Honpolgári eskü.

Hely

Idő

u 1902 u

Személy

Helyszám

Forrás:

Esti újság

Bp.

(Hely)

1902 VII/i

(Idő)

(Köt. v. füz.)

mentett ki, hogy volt köztünk véletlenül egy kalauzviselt ember is, a ki a szokás hatalmánál fogva még jókor megadta a hangos választ, hogy:

— Mehet? Hát már mehetünk?

Mi is ezt kerdeztük csalódottan egymástól. Hát ez az egész, hát még kis hazafias, buzdító beszédet sem mond a polgármester ur, mondván: Uraim, önök e pillanattól fogva a magyar haza törvényes gyermekei; ez és ez a kötelességük; ez és ez a joguk. Dolgozzanak a jövőben kettőzött szorgalommal, hogy szegény hazánk fölvirágozzék. (Mindnyájunkkal kezét szorít s mi boldogan, mélyen meghatva távoztunk.) Így gondolta ezt a mi naiv eszünk; de se beszéd, se kézszorítás (pedig szép, fehér keztyűről is gondoskodtunk, hogy a polgármester urnak ne kelljen csupasz, durva kezünket érintenie), hanem egyszerű faképnél hagyás, úgy hogy mindent egybe számítva, két perc alatt már mint magyar honpolgárokat tessékelték ki bennünket és most úgy éreztük magunkat, mintha valami magas helyről pottyantunk volna az aszfaltra. Aztán szó nélkül és bankett nélkül, mint a kiket valami szégyen ért, szalíngóztunk haza — villámoson...